

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 19, 2012

Nummer 19, 2012

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHSGR:2012:BX6969](#) 14-08-2012

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBUTR:2012:BX7274](#) 14-09-2012

Bunschoten/omgevingsvergunning appartementen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBZUT:2012:BX7374](#) 12-09-2012

Apeldoorn, verkoop vuurwerk

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2012:BX7715](#) 19-09-2012

Westvoorne-wijzigingsplan 'Groeneweg tussen 11 en 11a Oostvoorne'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2012:BX7721](#) 19-09-2012

Tilburg/weigering verzoek tot uitwerking

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2012:BX7725](#) 19-09-2012

Leerdam/bestemmingsplan 'Buitengebied'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2012:BX7716](#) 19-09-2012

Rijswijk/vrijstelling en bouwvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2012:BX7687](#) 19-09-2012

Gelderland/goedkeuring bestemmingsplan 'Wensink Zuid' (gemeente Borne)

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2012:BX7700](#) 19-09-2012

Peel en Maas

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2012:BX7683](#) 19-09-2012

Amsterdam/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2012:BX7720](#) 19-09-2012

Oirschot-bouwvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2012:BX6500](#) 05-09-2012

Almelo

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2012:BX5979](#) 29-08-2012

GS Limburg

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2012:BX5246](#) 22-08-2012

Amsterdam

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2012:BX5256](#) 22-08-2012

Planschadevergoeding Lansingerland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2012:BX5293](#) 22-08-2012

Nadeelcompensatie Noord-Zuidlijn

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2012:BX3256](#) 01-08-2012

Planschadevergoeding Boarnsterhim

RECHTSPRAAK

Planschadevergoeding Lansingerland

Voor de voorzienbaarheid is alleen de situatie ten tijde van de koop van het perceel van belang

Casus

Verzoeker en zijn echtgenote zijn sinds 7 september 1995 eigenaar van het perceel, kadastraal bekend gemeente Berkel en Rodenrijs, sectie C, nr. 3495. Op het perceel is later een vrijstaande woning gebouwd.

Bij besluit van 18 september 2001 is ten behoeve van de aanleg van de N470 op nabij het perceel gelegen gronden met toepassing van artikel 19, tweede lid, van de WRO vrijstelling van de bepalingen van de ter plaatse geldende bestemmingsplannen verleend. Bij brief van 24 november 2008 heeft verzoeker het college verzocht om vergoeding van planschade. Daartoe heeft hij aangevoerd dat de aanleg van de N470 in de buurt van het perceel ertoe heeft geleid dat het woongenot in de woning is afgenomen en de waarde van de woning is gedaald.

Aan de afwijzing van het verzoek om vergoeding van planschade is ten grondslag gelegd dat verzoeker door het besluit van 18 september 2001 weliswaar in een planologisch nadeliger positie is komen te verkeren en dientengevolge schade lijdt, maar deze schade voor zijn rekening blijft, omdat uit het besluit van provinciale staten van Zuid-Holland van 14 december 1989, waarbij het tracé van de SW 53 (thans: de N470) is vastgesteld (hierna: het tracébesluit), valt af te leiden dat de aanleg van de N470 op nabij het perceel gelegen gronden ten tijde van de aankoop van het perceel voorzienbaar was, zodat hij wordt geacht het risico dat de planologische situatie op die gronden zou veranderen, te hebben aanvaard.

Rechtsvraag

Was de planologische verslechtering voor verzoeker voorzienbaar?

Uitspraak

Niet in geschil is dat het tracébesluit een concreet beleidsvoornemen, als hiervoor bedoeld,

behelst en dat uit het tracébesluit blijkt dat een deel van het tracé van de N470 in de buurt van het perceel zou komen te liggen. Aan het tracébesluit is in voldoende mate bekendheid gegeven, omdat het tijdens een openbare vergadering van provinciale staten is genomen, op het provinciehuis ter inzage heeft gelegen en met een kaart van het voorgenomen tracé in een binnen de gemeente verspreid huis-aan-huisblad is gepubliceerd. In die situatie moest verzoeker in september 1995, ten tijde van de koop van het perceel, als redelijk denkend en handelend koper rekening houden met de kans dat de planologische situatie in de buurt van het perceel in voor hem ongunstige zin zou veranderen. Dat, zoals de rechtbank heeft overwogen, het college ter zitting heeft medegedeeld dat het in de periode van 2006 tot 2009 moeite heeft moeten doen de voor de voorzienbaarheid van de planologische verandering relevante stukken boven water te krijgen, leidt niet tot een ander oordeel, omdat voor de voorzienbaarheid alleen de situatie ten tijde van de koop van het perceel van belang is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-08-2012

ECLI: ECLI:NL:RVS:2012:BX5256

Zaaknummer: 201113039/1/A2

Wetsartikelen: 49 WRO

RECHTSPRAAK

Nadeelcompensatie Noord-Zuidlijn

Bewijslast voor het niet toepassen van een concernkorting ligt bij de ondernemer

Casus

Appellante exploiteert in Amsterdam in totaal vijf brood- en banketwinkels. De twee filialen aan de Albert Cuypstraat 78 en aan de Nieuwe Vijzelstraat 5 hebben in, voor zover thans van belang, 2005 nadeel ondervonden van de aanleg van de Noord-Zuidlijn.

Het college heeft het verzoek beoordeeld aan de hand van de Verordening Nadeelcompensatie en Planschade Noord-Zuidlijn. Voor de gronden van het besluit van 18 augustus 2010 heeft het college verwezen naar een advies van de Schadecommissie van 30 juni 2010.

In het advies is de uitspraak van de rechtbank van 27 november 2009 tot uitgangspunt genomen. Daarin heeft de rechtbank het door het college gehanteerde beleid inzake het toepassen van een concernkorting niet onredelijk geacht. Deze korting is gebaseerd op het uitgangspunt dat kostenbesparingen op een hoofdkantoor of op andersoortig centraal gemaakte kosten mogelijk zijn en dat een filiaalbedrijf veelal beschikt over mogelijkheden om de omzet te beïnvloeden door, bijvoorbeeld, het verleggen van klantenstromen, het overplaatsen van personeel, het alternatief benutten van vrijkomende productiecapaciteit, het treffen van kostenbesparende maatregelen op centraal niveau en het openen van nieuwe filialen.

De rechtbank heeft overwogen dat het college zijn besluit mocht baseren op het advies van 30 juni 2010.

Rechtsvraag

Had het college op grond van bijzondere omstandigheden van dit geval moeten afzien van de toepassing van een concernkorting van 30%?

Uitspraak

Voor zover appellante aanvoert dat de realisering van betere resultaten in de niet-getroffen filialen in 2005 een kwestie van goed ondernemerschap is en niet het gevolg is van schadebeperkende maatregelen, ligt het op haar weg deze stelling te onderbouwen, juist omdat het een door haarzelf gedreven onderneming betreft. Zij heeft niet inzichtelijk gemaakt welke maatregelen zij in het kader van goed ondernemerschap heeft genomen. De enkele stelling ter zitting dat zij betere producten is gaan verkopen, is daartoe niet voldoende. Evenmin heeft zij gemotiveerd dat die maatregelen geen verband zouden houden met de terugval van de omzet bij de getroffen filialen als gevolg van de aanlegwerkzaamheden. Uit het rapport van PWC volgt evenmin dat onaannemelijk is dat de omzetontwikkeling in de niet-getroffen filialen geacht kan worden het gevolg te zijn van maatregelen om de schade te beperken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-08-2012

ECLI: ECLI:NL:RVS:2012:BX5293

Zaaknummer: 201111373/1/A2

Wetsartikelen: Verordening Nadeelcompensatie en planschade Noord-Zuidlijn

RECHTSPRAAK

Planschadevergoeding Boarnsterhim

Voor de voorzienbaarheid van de planologische wijziging is de feitelijke situatie niet bepalend

Casus

Appellant is sinds 22 januari 1981 eigenaar van het perceel met opstallen te Wergea. Het ten (zuid)westen van dit perceel gelegen gebied (hierna: het plangebied) was onder het oude bestemmingsplan van 27 april 1965 voor 'Uitbreiding in verdere toekomst' bestemd. Ingevolge artikel 11 van de bij het oude bestemmingsplan behorende voorschriften mocht op gronden met die bestemming geen bebouwing worden opgericht alvorens een nader gedetailleerd uitbreidingsplan in onderdelen rechtskracht had verkregen.

Aan het verzoek om een tegemoetkoming in planschade heeft appellant ten grondslag gelegd dat de bestemming van het plangebied bij het nieuwe bestemmingsplan 'Wergea-West Fase 1 en 2 (Grut Palma)' van 13 december 2005 in 'Woongebied' is gewijzigd en dat dit het realiseren van een woonwijk mogelijk heeft gemaakt. Volgens appellant heeft dit tot een verlies aan uitzicht en privacy en tot een toename van hinder geleid en is de waarde van de onroerende zaak hierdoor verminderd.

Aan de in bezwaar gehandhaafde afwijzing van de aanvraag om een tegemoetkoming in planschade heeft het college ten grondslag gelegd dat de planschade voor rekening van appellant blijft, omdat uit de bestemming van het plangebied onder het oude bestemmingsplan valt af te leiden dat woningbouw in het plangebied ten tijde van de aankoop van de onroerende zaak voorzienbaar was, zodat appellant wordt geacht het risico te hebben aanvaard dat de planologische situatie in het plangebied in zijn nadeel zou veranderen.

Appellant voert in beroep aan dat het plangebied feitelijk steeds voor agrarische doeleinden is gebruikt, dat het bestemmingsplan niet binnen de in artikel 33 van de WRO gestelde termijn van tien jaar is herzien, dat hij voorafgaand aan de aankoop van de woning desgevraagd van ambtenaren van de gemeente te horen heeft gekregen dat de feitelijke situatie op het plangebied niet zal veranderen en dat het college voornemens was de uitbreiding van Wergea

elders te realiseren.

Rechtsvraag

Kan appellant voorzienbaarheid worden tregengeworpen?

Uitspraak

Op grond van de bestemming van het plangebied onder het oude bestemmingsplan ('Uitbreiding in verdere toekomst') had appellant bij de aankoop van de onroerende zaak, als redelijk denkend en handelend koper, rekening kunnen houden met de kans dat vroeg of laat een uitwerkingsplan zou worden vastgesteld en dat het plangebied voor de uitbreiding van Wergea zou worden gebruikt, zodat de planologische situatie aldaar voor hem in ongunstige zin zou kunnen veranderen. Dat destijds deze bestemming nog niet was uitgewerkt en het plangebied jarenlang voor agrarische doeleinden was gebruikt, doet aan de voorzienbaarheid van de planologische wijziging niet af, omdat de feitelijke situatie daarvoor niet bepalend is. Voorts was de in artikel 33 van de WRO gestelde termijn niet fataal en betekent het overschrijden van deze termijn niet dat het oude bestemmingsplan sindsdien geen rechtskracht meer had. Appellant heeft verder niet aannemelijk gemaakt dat, voorafgaand aan de aankoop van de onroerende zaak, door ambtenaren van de gemeente uitlatingen zijn gedaan waaraan hij het gerechtvaardigd vertrouwen mocht ontleen dat het college niet aan de uitwerkingsplicht zou voldoen, nog daargelaten of deze ambtenaren bevoegd waren om namens het college ter zake van de uitwerkingsplicht bindende toezeggingen te doen. Voor zover het college in de periode na de aankoop van de onroerende zaak gedurende langere tijd het voornemen had geen bebouwing op het plangebied te realiseren, kan ook daaraan niet de door appellant gewenste betekenis worden toegekend, reeds omdat, zoals de Afdeling eerder (onder meer bij uitspraak van 21 december 2011 in zaak nr. 201101503/1/H2, JB 2012/32) heeft overwogen, voor het antwoord op de vraag of een planologische wijziging buiten het eigen perceel voor de desbetreffende aanvrager voorzienbaar was, uitsluitend de planologische situatie ten tijde van de koop van het eigen perceel van belang is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-08-2012

ECLI: ECLI:NL:RVS:2012:BX3256

Zaaknummer: 201110639/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Bunschoten/omgevingsvergunning appartementen

Strekt artikel 2.5.3 van de Bouwverordening tot bescherming van belangen van eisers?

Casus

Verweerder heeft een omgevingsvergunning verleend voor de bouw van twaalf appartementen en een fietsenberging. Eisers voeren aan dat de omgevingsvergunning is verleend in strijd met artikel 2.5.3 van de Bouwverordening. Het bouwplan voldoet niet aan het vereiste dat de ontsluitende verbindingsweg tussen het achterterrein van het complex en de Koningin Wilhelminastraat ten minste 4,5 meter breed moet zijn. De Crisis- en herstelwet is van toepassing.

Rechtsvraag

Strekt, gelet op artikel 1.9 Chw, de bepaling uit artikel 2.5.3 van de Bouwverordening mede tot de bescherming van de belangen van eisers?

Uitspraak

De rechtbank overweegt dat uit het eerste lid van artikel 2.5.3 van de Bouwverordening blijkt dat een verbindingsweg zoals in het onderhavige geval aan de orde, die het achterterrein ontsluit op de openbare weg, onder meer toegankelijk moet zijn voor hulpdiensten, waaronder voor brandweerauto's en ambulances. Dit artikel beoogt dus onder meer de bereikbaarheid van het perceel te garanderen in geval van een calamiteit zoals brand. Daarmee strekt dit artikel mede tot het bevorderen van de (brand)veiligheid van het perceel en de daarop aanwezige bebouwing, alsmede van die van omliggende percelen en bebouwing en dus ook van de gezondheid en veiligheid van aldaar aanwezige personen. Het belang van het voorkómen van verspreiding van brand of andere calamiteiten dan wel het effectief bestrijden daarvan op het perceel strekt immers evident mede ter bescherming van naburige percelen en daarop aanwezige personen of have, waartoe een goede bereikbaarheid voor hulpdiensten noodzakelijk is. Eisers hebben als direct omwonenden om die reden belang bij een goede bereikbaarheid van het perceel voor hulpdiensten. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel

dat de norm zoals verwoord in artikel 2.5.3 van de Bouwverordening mede strekt tot bescherming van de belangen van eisers, althans dat zich niet de situatie voordoet dat de ingeroepen norm kennelijk niet strekt tot bescherming van hun belangen. De relativiteitseis van artikel 1.9 van de Chw kan dan ook niet aan een vernietiging van het bestreden besluit in de weg staan, indien het bestreden besluit niet in stand zou kunnen blijven wegens strijd met dit artikel van de Bouwverordening.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 14-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RBUTR:2012:BX7274

Zaaknummer: SBR 12/1140

Wetsartikelen: 1.9 Chw

RECHTSPRAAK

Apeldoorn, verkoop vuurwerk

Gebruikswijziging voor legalisering van bestaande activiteiten

Verweerder heeft aan vergunninghoudster ontheffing en een reguliere bouwvergunning verleend voor de realisering van twee bunkers en een verkoopruimte ten behoeve van opslag en verkoop van vuurwerk. Eiser interpreteert de 'gebruikswijziging' uit artikel 3.23, eerste lid Wro en artikel 4.1.1, eerste lid, aanhef en onder i Bro volgens de rechtbank zodanig dat die niet gebruikt kan worden voor legalisering van bestaande activiteiten.

De rechtbank overweegt dat het begrip gebruikswijziging anders en ruimer moet worden uitgelegd dan eiseressen wensen. Het gaat hier niet om de vraag of het in het verzoek aangeduide gebruik reeds plaatsvindt als het betreffende verzoek wordt gedaan, maar slechts om de vraag of dat gebruik past binnen de mogelijkheden van het ter plaatse geldende bestemmingsplan. De rechtbank voelt zich hierin gesteund door jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State ter zake, zoals verwoord in de uitspraken van onder meer 7 december 2011 (LJN BU7087), 27 juli 2011 (LJN BR3258) en 10 maart 2010 (LJN BL7028).

Vervolgens constateert de rechtbank dat artikel 3.23, eerste lid, van de Wro aan burgemeester en wethouders op zichzelf een ruime mate van beleidsvrijheid verschaft. Verweerder heeft zijn beleidsvrijheid echter aan banden gelegd door de vaststelling (in 2005) en publicatie (in een huis-aan-huisblad en op de gemeentelijke website) van de Regeling tuincentra in bestemmingsplannen (hierna: Regeling). Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat de Regeling moet worden gekwalificeerd als een beleidsregel in de zin van artikel 4:81, eerste lid (en artikel 1:3, vierde lid), van de Awb. Uit de tekst van de Regeling, de bestreden besluiten en de daarop ter zitting namens verweerder afgelegde verklaringen moet worden geconcludeerd dat de Regeling – in ieder geval mede – is bedoeld als instrument bij het nemen van beslissingen omtrent vrijstellingen, ontheffingen en afwijkingen van bestemmingsplannen. Volgens dit beleid kan slechts ontheffing van een bestemmingsplan worden verleend voor de verkoop van goederen die een relatie met het basisassortiment van een tuincentrum hebben. Naar het oordeel van de rechtbank houdt vuurwerk onvoldoende verband met goederen zoals planten en artikelen voor tuinaanleg en -onderhoud.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 12-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RBZUT:2012:BX7374

Zaaknummer: 11/1186 en 12/1004

Wetsartikelen: 3.23 lid 1 Wro en 4.1.1 lid 1 aanhef en onder 1 Bro

RECHTSPRAAK

Oirschot-bouwvergunning

Luchtwasser in casu geen bouwwerk

Een in het geding zijnde luchtwasser maakt gezien de bouwtekeningen in bouwkundig opzicht deel uit van een te realiseren stal. Als zodanig kan deze luchtwasser niet worden aangemerkt als een afzonderlijk bouwwerk, geen gebouw zijnde waarvoor een maximale bouwhoogte geldt van 4 meter, maar als onderdeel van een bedrijfsgebouw waarvoor een maximale bouwhoogte geldt van 10 meter. Voor de toepassing van de planvoorschriften is niet van belang dat een luchtwasser op de gemeentelijke website wordt aangemerkt als bouwwerk, geen gebouw zijnde.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RVS:2012:BX7720

Zaaknummer: 201202009/1/A1

RECHTSPRAAK

Peel en Maas

Artikel 3 Wgv is niet in strijd met de artikelen 8 en 14 EVRM nu er geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat de wetgever buiten zijn beoordelingsmarge is getreden. Evenmin is de Wgv in strijd met artikel 191 VWEU of de IPPC-richtlijn

Casus

Milieuvergunning voor een veehouderij. Appellanten betogen dat artikel 3 Wgv in strijd is met de artikelen 8 en 14 EVRM. Daartoe wordt aangevoerd dat artikel 3 Wgv een onevenredige inmenging van het woongenot van de burgers oplevert, en een ongerechtvaardigd onderscheid maakt tussen (o.a.) wonen binnen en buiten de bebouwde kom. Voorts is volgens appellanten sprake van strijd met artikel 191 van het VWEU, doordat bij de totstandkoming van deze wet gezondheidsaspecten geen rol hebben gespeeld. Tevens is de Wgv naar het oordeel van appellanten strijdig met de IPPC-richtlijn doordat de wet slechts voorziet in een toetsing van de geuremissie zonder rekening te houden met de plaatselijke milieuomstandigheden.

Rechtsvraag

Is sprake van strijd met deze internationale regelgeving?

Uitspraak

Uit artikel 8 EVRM vloeit een positieve verplichting voort om burgers te beschermen tegen de gevolgen van milieuvervuiling. In dergelijke situaties is een 'fair balance' tussen individueel en algemeen belang vereist, waarbij aan milieubelangen geen speciale status toekomt. Bij het bepalen van het gewicht van deze belangen heeft de wetgever een beoordelingsmarge. De in artikel 3 Wgv opgenomen regels over toelaatbare geurbelastingen zijn de uitkomst van een afweging tussen een complex van belangen, van zowel veehouders als omwonenden. Er is geen grond voor het oordeel dat de wetgever de beoordelingsmarge heeft overschreden en dus geen grond voor het oordeel dat artikel 3 Wgv in strijd is met artikel 8 EVRM. Artikel 14 EVRM verbiedt niet iedere ongelijke behandeling van gelijke gevallen, maar alleen die welke als

discriminatie moet worden beschouwd doordat een objectieve en redelijke rechtvaardiging ervan ontbreekt. Ook ten aanzien van deze bepaling heeft de wetgever een beoordelingsmarge. Bij het in artikel 3 Wgv gemaakte onderscheid tussen (o.a.) objecten binnen en buiten de bebouwde kom heeft de wetgever onder meer de geurbeleving en het aantal geurgevoelige objecten met een woon- of verblijffunctie betrokken. Er is geen aanleiding voor het oordeel dat de wetgever hiermee buiten zijn beoordelingsmarge is getreden en dus ook geen grond voor het oordeel dat artikel 3 Wgv in strijd is met artikel 14 EVRM. Het betoog van strijd met artikel 191 VWEU faalt doordat dit artikel betrekking heeft op het door de EU te voeren beleid en niet op de door de lidstaten vast te stellen wetgeving. Uit uitspraak 201006983/1/M2 volgt dat de Wgv in zoverre niet in strijd is met de IPPC-richtlijn.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RVS:2012:BX7700

Zaaknummer: 201103950/1/T1/A4

Wetsartikelen: 3 Wgv, 8 EVRM, 14 EVRM, 191 VWEU en Richtlijn 96/61/EG (IPPC)

RECHTSPRAAK

Amsterdam/omgevingsvergunning

Dakopbouw. Aanvraag om een omgevingsvergunning. Geen herhaalde aanvraag. Geheel of gedeeltelijk vernieuwen

Omdat het bestreden besluit geen afwijzende beschikking betreft en daarmee materieel gezien niet dezelfde strekking heeft als de eerdere afwijzende besluiten, heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat de aanvraag om een omgevingsvergunning geen herhaalde aanvraag betreft als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. Bovendien volgt uit artikel 4:6 van de Awb niet dat het college verplicht is om opnieuw een afwijzend besluit op de aanvraag te nemen. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat in de onderhavige procedure niet van belang is of sprake is van het geheel dan wel het gedeeltelijk vernieuwen van de dakopbouw. De rechtbank neemt daarbij terecht in aanmerking dat de dakopbouw feitelijk aanwezig is en hiervoor nog geen bouw- of omgevingsvergunning is verleend, zodat de onderhavige omgevingsvergunning wordt geacht te zijn verleend voor de gehele dakopbouw, zoals aangegeven op de tekeningen die behoren bij de aanvraag.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RVS:2012:BX7683

Zaaknummer: 201200245/1/A1

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a 2° Wabo, 4 aanhef en lid 4 Bijlage II Bor, 4:5 Awb en 4:6 lid 1 Awb

RECHTSPRAAK

Almelo

Onjuiste rechtsmiddelenvoorlichting leidt, behoudens kennelijke misslagen, tot verschoonbaarheid termijnoverschrijding bij instellen van bezwaar of beroep

Casus

Niet-ontvankelijkverklaring van verzoek om handhavingsmaatregelen te treffen. In beroep wordt appellante door de Rechtbank Almelo niet-ontvankelijk verklaard omdat niet binnen de daarvoor geldende termijn van zes weken beroep is ingesteld. De rechtbank heeft de termijnoverschrijding niet verschoonbaar geacht omdat de gemachtigde van appellante een zeer ervaren rechtshulpverlener is die aanstonds had moeten inzien dat de rechtsmiddelenclausule onjuiste informatie bevatte en bij twijfel in ieder geval een pro forma beroepschrift had moeten indienen om de ontvankelijkheid van het beroep veilig te stellen. De rechtbank heeft daarbij verwezen naar een uitspraak van de ABRvS waarbij het ging om het ontbreken van een rechtsmiddelenverwijzing. De rechtbank is van oordeel dat een onjuiste rechtsmiddelenverwijzing in dit geval op één lijn kan worden gesteld met het ontbreken ervan. Tegen de uitspraak van de rechtbank wordt hoger beroep ingesteld bij de ABRvS.

Rechtsvraag

Is sprake van niet-ontvankelijkheid bij een onjuiste rechtsmiddelenvoorlichting?

Uitspraak

Een termijnoverschrijding ten gevolge van het ontbreken van een rechtsmiddelenverwijzing is niet verschoonbaar, indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat belanghebbende wist dat hij binnen een bepaalde termijn bezwaar moest maken dan wel beroep of hoger beroep moest instellen. Er kan van bekendheid met deze termijn worden uitgegaan indien de belanghebbende voor afloop van de termijn door een professionele rechtsbijstandverlener werd bijgestaan. Bij de bekendmaking van het bij de rechtbank bestreden besluit is een onjuiste rechtsmiddelenverwijzing opgenomen. Een onjuiste rechtsmiddelenverwijzing kan

wat betreft de verschoonbaarheid van een daardoor veroorzaakte termijnoverschrijding niet op één lijn worden gesteld met het ontbreken van een rechtsmiddelenverwijzing. Indien een rechtsmiddelenverwijzing is opgenomen, mag daarop, behoudens kennelijke misslagen, uit een oogpunt van rechtszekerheid worden vertrouwd, ook indien de belanghebbende wordt bijgestaan door een beroepsmatige rechtsbijstandverlener.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RVS:2012:BX6500

Zaaknummer: 201112697/1/A4

Wetsartikelen: 6:11 Awb

RECHTSPRAAK

GS Limburg

In dit geval is een NB-wet 1998-vergunning vereist van twee verschillende bevoegde gezagen. De NB-wet 1998 verzet zich niet tegen saldering van ammoniakrechten. Geen strijd met standstillbeginsel. Indienen van nieuwe beroepsgronden ná verstrijken beroepstermijn is mogelijk, mits dit niet in strijd is met de goede procesorde

Casus

Vergunning krachtens de NB-wet 1998 voor een varkenshouderij nabij het in de provincie Limburg gelegen beschermde natuurmonument Rouwkuilen. De vergunning is gevraagd met het oog op de verplaatsing van een bestaande varkenshouderij in Milheeze naar de nieuwe locatie. De inrichting ligt tevens in de nabijheid van de in de provincie Noord-Brabant gelegen Natura 2000-gebieden Deurnsche Peel en Mariapeel. Appellante voert aan dat niet het college van gedeputeerde staten (GS) Limburg maar dat van Noord-Brabant bevoegd is om te beslissen op de vergunningaanvraag, omdat de varkenshouderij dicht bij de gebieden Deurnsche Peel en Mariapeel ligt dan bij het gebied Rouwkuilen. Voorts stelt appellante dat in strijd is gehandeld met het standstillbeginsel, omdat Rouwkuilen wat betreft ammoniakdepositie reeds overbelast is en de hier toegepaste saldering geen grondslag vindt in de NB-wet 1998. Tot slot heeft appellante eerst ter zitting een nieuwe beroepsgrond aangevoerd.

Rechtsvragen

1. Is GS Limburg bevoegd om op de aanvraag te beslissen?
2. Is saldering mogelijk op grond van de NB-wet 1998?
3. Is gehandeld in strijd met het standstillbeginsel?
4. Kunnen ná het verstrijken van de beroepstermijn nieuwe gronden worden ingediend?

Uitspraak

1. Wanneer een handeling invloed heeft op verschillende gebieden ten aanzien waarvan verschillende bestuursorganen bevoegd zijn, moet bij elk bevoegd bestuursorgaan vergunning worden gevraagd voor die handeling. Nu het gebied Rouwkuilen geheel is gelegen in de provincie Limburg is GS Limburg bevoegd te beslissen op de vergunningaanvraag ten behoeve van dat gebied.
2. De milieuvergunning voor de bestaande varkenshouderij in Milheeze is ingetrokken ten behoeve van de vestiging van de thans vergunde inrichting. Niet in geschil is dat er een directe samenhang bestaat tussen het vergunnen van de onderhavige inrichting en de intrekking van de vergunning voor de inrichting in Milheeze. Gelet op deze samenhang verzet artikel 16 van de NB-wet 1998 zich niet tegen het betrekken van de gevolgen van de bedrijfsbeëindiging in Milheeze bij de beoordeling van de ernst van de aantasting van de natuurwaarden in het natuurmonument door de onderhavige inrichting.
3. Het betoog van appellante gaat eraan voorbij dat de thans vergunde varkenshouderij, gezien in samenhang met de bedrijfsbeëindiging in Milheeze, leidt tot een afname van de ammoniakdepositie in het natuurmonument Rouwkuilen.
4. Ook na afloop van de beroepstermijn kunnen nieuwe gronden worden ingediend, zij het dat die mogelijkheid wordt begrensd door de goede procesorde. Voor het antwoord op de vraag of de goede procesorde zich daartegen verzet, is in het algemeen bepalend een afweging van de proceseconomie, de reden waarom de desbetreffende beroepsgrond pas in een laat stadium is aangevoerd, de mogelijkheid voor de andere partijen om adequaat op die beroepsgrond te reageren en de processuele belangen van de partijen over en weer.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-08-2012

ECLI: ECLI:NL:RVS:2012:BX5979

Zaaknummer: 201012244/1/A4

Wetsartikelen: 2 NB-wet 1998, 2a NB-wet 1998, 16 NB-wet 1998, 6:6 Awb en 6:7 Awb

RECHTSPRAAK

Amsterdam

Heffen griffierecht is niet in strijd met artikel 6 EVRM

Casus

Hoger beroep tegen uitspraak Rechtbank Amsterdam waarin appellanten niet-ontvankelijk zijn verklaard vanwege het onredelijk laat indienen van hun beroepschrift. Appellanten betogen in hoger beroep dat de Raad van State handelt in strijd met het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) door van hen griffierecht te heffen. Daarbij voeren zij aan dat, nu personen met een hoger inkomen dan zij, ook dit bedrag dienen te betalen, niet iedere burger dezelfde toegang heeft tot het recht.

Rechtsvraag

Is het heffen van griffierecht in strijd met het EVRM?

Uitspraak

Met het heffen van griffierecht is niet gehandeld in strijd met artikel 6 van het EVRM nu in deze verdragsbepaling geen absoluut recht op toegang tot de rechter is neergelegd. De verdragsstaten komt ruimte toe om beperkingen te stellen, mits het recht op toegang tot de rechter daardoor niet in zijn kern wordt aangetast, de beperkingen een rechtmatig doel dienen en aan de evenredigheidseis is voldaan. Aan deze voorwaarden is voldaan. Voorts staat de hoogte van het griffierechtbedrag niet in de weg aan het recht op toegang tot de rechter.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-08-2012

ECLI: ECLI:NL:RVS:2012:BX5246

Zaaknummer: 201200570/1/A1

Wetsartikelen: 6 EVRM en 51 Wet RvS

RECHTSPRAAK

Verzoek om intrekking voorschrift tot uitoefening nulsituatie – bodemonderzoek terecht afgewezen. Door het storten van de vloer voordat de vergunning was verleend, heeft eiser doelbewust het risico genomen dat alsnog in de vloer zou moeten worden geboord met de daarbij behorende kosten

Casus

Afwijzing van het verzoek om een voorschrift van een milieuvergunning in te trekken waarbij als referentiesituatie een bodemonderzoek naar de nulsituatie moet zijn uitgevoerd. Volgens eiseres is zo'n onderzoek niet nodig nu de nulsituatie van het hele terrein al is vastgelegd en een doelmatige sanering heeft plaatsgevonden. Op het terrein is een vloeistofdichte asfaltverharding aangebracht. Door de verplichting om een nulsituatie-onderzoek uit te voeren, zal de vloeistofdichte vloer op een groot aantal punten doorboord moeten worden en hiermee zal het vloeistofdichte karakter van de vloer verloren gaan. Verweerder stelt zich daarentegen op het standpunt dat de in 2008 en 2009 uitgevoerde bodemonderzoeken geen representatief beeld geven van de bodemkwaliteit bij de nieuwe activiteiten nu uit de aanvraag voor de vergunning van 2010 blijkt dat de terreinindeling grotendeels wordt gewijzigd. De sanering is niet uitgevoerd ter plaatse van deellocaties met bodembedreigende activiteiten. Voorts is de bodem voornamelijk op slechts één parameter geanalyseerd.

Rechtsvraag

Is het verzoek terecht afgewezen?

Uitspraak

Verweerder heeft op goede gronden het verzoek van eiseres afgewezen omdat de in 2008 en 2009 uitgevoerde onderzoeken onvoldoende zijn om te dienen als nulsituatie-onderzoek en verweerder van eiseres kan verlangen dat zij dit onderzoek alsnog uitvoert. Door de vloeistofdichte vloer te storten voordat de omgevingsvergunning was verleend, heeft eiseres doelbewust het risico genomen dat alsnog in de vloeistofdichte vloeren zou moeten worden

geboord met de daarbij behorende kosten. Eiseres was immers op de hoogte of had op de hoogte kunnen zijn van de verplichting tot het uitvoeren van een nulsituatie-onderzoek.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-08-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSGR:2012:BX6969

Zaaknummer: AWB 11/2391

Wetsartikelen: 2.31 Wabo

RECHTSPRAAK

Leerdam/bestemmingsplan ‘Buitengebied’***Artikel 3.10 Wro in casu niet van toepassing op vrijstelling ex artikel 19 WRO. Aanvaardbaar woon- en leefklimaat voor geurgevoelig object bij andere veehouderij. Afstandsnorm Wgv***

In de Invoeringswet Wet ruimtelijke ordening is geen gelijkstelling van artikel 19, eerste en tweede lid, van de WRO met een projectbesluit opgenomen. De Wabo was ten tijde van het nemen van het bestreden besluit nog niet in werking getreden. Nu gelet daarop de vrijstelling op grond van artikel 19, eerste lid, van de WRO noch met een projectbesluit, noch met een omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan is gelijkgesteld, is artikel 3.10 Wro niet van toepassing op de inpassing van de op grond van artikel 19, eerste lid, van de WRO verleende vrijstelling. De Afdeling ziet in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 3, tweede lid, van de Wgv aanleiding om bij geurgevoelige objecten die deel uitmaken van een andere veehouderij ten aanzien van de beoordeling van het woon- en leefklimaat in verhouding met de individuele normen voor veehouderijen uit de Wgv anders te oordelen dan in de uitspraak van 6 januari 2010 (zaak nr. 200807852/1/R2) in het algemeen is gedaan. Als de afstand van een veehouderij tot een geurgevoelig object bij een andere veehouderij voldoet aan de afstandsnorm uit artikel 3, tweede lid, van de Wgv moet, anders dan bij geurgevoelige objecten die geen deel uitmaken van een veehouderij, behoudens bijzondere omstandigheden worden aangenomen dat bij dit geurgevoelige object een aanvaardbaar woon- en leefklimaat aanwezig is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RVS:2012:BX7725

Zaaknummer: 201012080/1/R4

Wetsartikelen: 19 lid 1 en 2 WRO, 3.10 Wro en 3 lid 2 Wgv

RECHTSPRAAK

Gelderland/goedkeuring bestemmingsplan ‘Wensink Zuid’ (gemeente Borne)

Archeologische waarden. Vrijstellingsregeling van onderzoeksverplichting in geval van ingrepen in gebieden met een omvang kleiner dan 2500 m²

Vrijstellingsregeling inzake de onderzoeksverplichting voor plangebieden of ingrepen met een omvang kleiner dan 2500 m² waarbinnen een gebied met een hoge archeologische verwachting valt, is niet onredelijk. Volgens onderzoek is de aanwezigheid van archeologische resten in de verwachtingszones een zekerheid, maar zullen hierbinnen grote gebieden voorkomen waarin archeologische resten grotendeels of zelfs geheel ontbreken. Op basis van expertjudgement kan worden gesteld dat de minimale omvang van onderzoeksgebieden op de Oost-Nederlandse zandgronden ongeveer 2500 m² dient te zijn. Bij kleinere onderzoeksgebieden kan een bruikbaar onderzoeksresultaat in de meeste gevallen alleen worden bereikt indien wordt gekozen voor een relatief intensief en daardoor kostbaar onderzoek. Vanwege de relatief hoge onderzoekskosten in gebieden kleiner dan 2500 m² in verhouding tot de geringe kans dat werkelijk waardevolle archeologische resten aanwezig zijn, wordt het niet reëel geacht om voor deze kleine gebieden beleidsmatige belemmeringen op te werpen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RVS:2012:BX7687

Zaaknummer: 201109062/1/R1

Wetsartikelen: 53 Monw 1988

RECHTSPRAAK

Westvoorne-wijzigingsplan ‘Groeneweg tussen 11 en 11a Oostvoorne’

Toepassing van twee wijzigingsbevoegdheden in één wijzigingsprocedure

De Wet ruimtelijke ordening noch de systematiek van de planregels van het onderhavige bestemmingsplan verzet zich tegen de toepassing van twee wijzigingsbevoegdheden in één wijzigingsprocedure.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RVS:2012:BX7715

Zaaknummer: 201110936/1/R4

RECHTSPRAAK

Rijswijk/vrijstelling en bouwvergunning

Gelding provinciale lijst bij aanvraag om vrijstelling van vóór 1 juli 2008

De aanvraag om vrijstelling voor het bouwplan dateert van 1 maart 2007 en dus van vóór de inwerkingtreding van de Wro op 1 juli 2008. Ingevolge artikel 9.1.10, eerste lid, van de Invoeringswet Wro is het recht zoals dit gold tot 1 juli 2008 op de aanvraag van toepassing. Onder dit recht dient, volgens de bedoeling en de strekking van het overgangsrecht, ook te worden verstaan het besluit van het college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland van 9 oktober 2007 tot 'Aanwijzing van categorieën van gevallen als bedoeld in artikel 19, lid 2, van de Wet op de Ruimtelijke Ordening', zoals gepubliceerd in het Provinciaal Blad van Zuid-Holland van 24 oktober 2007, nr. 96. Weliswaar kan strikt genomen uit de bewoordingen van het besluit worden afgeleid dat dit slechts gelding heeft tot de datum van inwerkingtreding van de Wro, echter dit doet er niet aan af dat op grond van artikel 9.1.10, eerste lid, van de Invoeringswet Wro de aanvraag in behandeling dient te worden genomen met toepassing van het recht zoals dit gold tot 1 juli 2008. Het besluit had toen, evenals artikel 19, tweede lid, van de WRO, nog gelding.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RVS:2012:BX7716

Zaaknummer: 201111195/1/A1

Wetsartikelen: 19 lid 2 WRO en 9.1.10 lid 1 Invoeringswet Wro

RECHTSPRAAK

Tilburg/weigering verzoek tot uitwerking

Actualiseringsplicht staat los van uitwerkingsplicht

Dat vóór 1 januari 2013 ter voldoening aan de actualiseringsplicht in artikel 3.1, tweede lid, van de Wet ruimtelijke ordening, de op het perceel rustende bestemmingen zullen moeten worden heroverwogen, betekent niet dat het plan vóór die heroverweging alsnog uitgewerkt moet worden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RVS:2012:BX7721

Zaaknummer: 201110861/1/R3

Wetsartikelen: 3.1 lid 2 Wro